

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci žalobce: **Z. M.**, státní příslušnost, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka**, se sídlem Havířská 514, Zastávka, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2018, čj. CPR-18076-7/ČJ-2018-931200-ZZC,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2018, čj. CPR-18076-/ČJ-2018-931200-ZZC **se z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **6 800 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ladislava Barty, advokáta, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou ze dne 8. 6. 2018 podanou prostřednictvím žalované domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2018, čj. CPR-18076-/ČJ-2018-931200-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce ve smyslu § 124a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) na dobu 60 dnů, která je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaná shrnula průběh událostí ohledně zajištění žalobce. Dne 28. 5. 2018 se žalobce dobrovolně dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka, kde požádal o mezinárodní ochranu. Předložil cestovní doklad Gruzie s platností do 22. 4. 2023 s posledním razítkem vstupu do schengenského prostoru, a to přes Itálii letecky dne 12. 12. 2013. Na území ČR přicestoval v úkrytu nákladního automobilu z Gruzie. Žalovaná zjistila, že žalobce je veden jako nežádoucí osoba v evidenci SIS II – osoby, přičemž důvodem je, že je nežádoucím cizincem (žádající stát Belgie), a dále také to, že vystupoval pod vícero identitami. Ze systému EURODAC žalovaná zjistila, že byla nalezena shoda se záznamy s Francie, Belgie, Švýcarska, Švédska, Litvy a Nizozemí. Žalovaná uvedla, že podle svého tvrzení žalobce nemá v ČR žádné vazby a v minulosti v žádné evropské zemi nepočkal na ukončení azylového řízení a odjel za nelegální práci do dalšího státu, využíval sociálního systému a azylové procedury k dlouhodobému žití a cestování po schengenském prostoru, kde úmyslně měnil svou identitu, neboť neměl cestovní doklad, čímž se snažil mařit vydaný zákaz vstupu do schengenského prostoru až do roku 2021. Žalovaná po zhodnocení těchto okolností usoudila, že rozhodnutí o správním vyhoštění je k povaze protiprávního jednání zcela přiměřené a v souladu se zákonem. Žalobci tedy bylo rozhodnutím ze dne 8. 6. 2018, č.j. CPR-17265-21/ČJ-2018-93120-SV uloženo správní vyhoštění z území členských států EU a zároveň bylo ve smyslu § 124a ve spojení s § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb.

Žalovaná dále hodnotila možnost uložení tzv. mírnějších opatření a uvedla, že jejich aplikace by v případě žalobce byla nejen neúčelná, ale také nemožná. Žádná z forem zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona č. 326/1999 Sb. není použitelná, neboť žalobce nemá žádnou finanční hotovost ani majetek, ani nikoho, u koho by mohl přebývat, a navíc vzhledem k jeho předchozímu chování by se taková opatření jevila jako nedostačující. K odůvodnění doby zajištění napadené rozhodnutí neuvádí ničeho.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je zcela zřejmě nepřezkoumatelné v otázce určení doby, na kterou byl žalobce zajištěn. Doba zajištění v délce 60 dnů, která byla stanovena na dobu vykonatelnosti rozhodnutí, nebyla žalovaným vůbec zdůvodněna, což je v rozporu s ustálenou judikaturou (viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2011, č.j. 1 As 93/2011-79) a zakládá to nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dále žalobce namítl rovněž nepřezkoumatelnost a nezákonnost zajištění podle ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců, přičemž odkázal na věc C-534/11 ve věci A. Tento důvod pro zajištění lze použít pouze za podmínky, že žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem podána za účelem zdržení či zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění (viz k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č.j. 6 As 146/2013-44. Podle názoru žalobce podmínky pro užití ustanovení § 124a ZPC nebyly splněny, neboť žalobce požádal o mezinárodní ochranu dříve, než bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění, a aniž by vůbec s podobným následkem svého dobrovolného dostavení se na Policii ČR počítal. Splněním těchto podmínek se žalovaná navíc vůbec nezabývala, což rovněž zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Konečně žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k odůvodnění otázky použití mírnějších (tzv. zvláštních opatření) ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Postup žalované žalobce považuje za nestandardní, neboť žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 28. 5.

2018, přičemž žalovaná 8. 6. 2018 bez zřejmých důvodů sáhla k zajištění, ačkoliv na jeho postavení se nic nezměnilo a ani nebyl žádný důvod domnívat, se, že žalobce bude řízení o udělení mezinárodní ochrany mařit. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné i v samotné otázce, proč žalovaná přistoupila k omezení osobní svobody žalobce, ačkoliv žalobce prokázal, že je schopen se žalovanou i ministerstvem spolupracovat. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná k prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že z důvodu hitů v systému EURODAC bylo po konzultaci s Ministerstvem vnitra (OAMP) dohodnuto, že bude zahájeno dublinské řízení a cizinec bude předán do příslušného státu EU. Na základě tohoto předpokladu byla určena lhůta asi 40 dnů, která byla třeba k vyřízení dublinské procedury. Následně na základě další konzultace s příslušným odborem Ředitelství služby cizinecké policie byla tato doba prodloužena na celkových 60 dnů kvůli zajištění letenek a realizaci vyhoštění. Žalovaná přiznala, že z její strany došlo k pochybení, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje zdůvodnění doby zajištění, což bylo způsobeno časovou tísni při vydání rozhodnutí o zajištění.

Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná odkázala na protokol o výsledku žalobce ze dne 3. 6. 2018 a zopakovala předmětnou pasáž z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z toho žalovaná dovozuje, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla účelová, neboť žalobce nikdy v jiných zemích EU nepočkal na výsledek řízení a cestoval do dalších států EU. Toto jeho jednání sleduje jediný účel, a to vyhnutí se deportaci do Gruzie. Proto žalovaný přistoupil k zajištění cizince podle ustanovení § 124a ZPC.

K poslednímu žalobnímu bodu žalovaná odkázala na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí, proč nevyužila možnosti tzv. zvláštních opatření. Zdůraznila nestandardní chování žalobce v minulých azylových řízeních, což předznamenává neúčelnost zvláštních opatření v tomto případě. Žalovaná dále vysvětlila, že přistoupila k zajištění žalobce až dne 8. 6. 2018 z toho důvodu, že dříve nebylo možno zajistit tlumočnicka z gruzínštiny.

Z uvedených důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Ze **správního spisu** žalované vyplývají následující skutečnosti. Ve správním spisu je založena kopie cestovního dokladu Gruzie platného do 22. 4. 2023. Dále z výpisu z evidence schengenského informačního systému SIS II – osoby vyplývá, že žalobce má od 24. 2. 2015 status nežádoucího cizince a je mu zakázán vstup do schengenského prostoru, neboť představuje bezpečnostní riziko. Jsou zde uvedena další příjmení (Gigolayev, Kaladze, Kalmakhelidze, Lakoba). Ve spisu jsou založeny i výpisy ze systému EURODAC (francouzský, belgický, švýcarský, švédský, litevský a nizozemský). V řízení byl ustanoven tlumočník z jazyka gruzínského usnesením ze dne 8. 6. 2018 s tím, že již z úředního záznamu ze dne 3. 8. 2018 vyplývá, že na den 8. 6. 2018 nebylo možno kontaktovat žádného soudního tlumočníka. Z protokolu o výsledku žalobce v řízení o správním vyhoštění ze dne 3. 6. 2018 vyplývá, že žalobce podle svého tvrzení přicestoval do ČR v nákladním automobilu dne 27. 5. 2018. Na území ČR nemá žádné osobní ani rodinné vazby, ani majetek či závazky. Vyjádřil ochotu vycestovat z ČR dobrovolně, pokud mu bude uloženo správní vyhoštění. Na území ČR nemá žádné místo pobytu. Nejsou mu známy žádné důvody, proč by neměl být předán v rámci dublinského řízení, pouze do Belgie má zákaz vstupu. Je svobodný a nemá děti, v ČR již dříve v roce 2001 požádal o mezinárodní ochranu a měl i české vízum (naposledy v roce 2013).

Krajský soud v první řadě považuje za nutné vyložit právní úpravu zajištění cizince podle ustanovení § 124a ZPC, které bylo v předmětné věci aplikováno. Podle tohoto ustanovení v rozhodném znění platí, že *„Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie je oprávněna za účelem správního vyhoštění zajistit cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a), anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7.“* Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. e) ZPC v rozhodném znění platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Na zajištění cizince je třeba nahlížet jako na zcela mimořádný institut, k jehož využití se lze uchýlit toliko za situace, že kýženého výsledku nelze docílit za použití mírnějších prostředků. V tomto duchu vyznívá i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, která mimo jiné akcentuje, že v důsledku zajištění cizince dochází k zásahu do jeho ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Podrobněji se k této problematice vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011– 51 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž rozvedl, že zajištění cizince je třeba *„chápat jako prostředek ultima ratio, k jehož využití přistoupí správní orgán jedině tehdy, nemůže-li žádné mírnější opatření vést ke sledovanému cíli, jímž je realizace správního vyhoštění. (...) zákon o pobytu cizinců stanoví s ohledem na zásadu proporcionality a zásadu minimalizace zásahů do osobní svobody přesný postup a pořadí po sobě jdoucích fází, které musí správní orgány při navracení neoprávněně pobývajících cizinců respektovat. Za standardní situace postačuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec z území vycestuje. Existuje-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním*

vyhoštění k vycestování území neopustí, zváží správní orgány, zda by zamýšlenému cíli (realizaci vyhoštění) napomohlo uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. (...) O možnosti využití zvláštních opatření by měl být cizinec informován. Teprve nejkratnějším donucovacím opatřením, které přichází v úvahu tehdy, nepostačuje-li k realizaci vyhoštění ani uložení zvláštního opatření, je zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 nebo § 124a zákona o pobytu cizinců. Při zajištění cizince podle citovaných ustanovení je správní orgán v rozhodnutí povinen odůvodnit, proč v dané věci nepřistoupil k uložení zvláštního opatření namísto zajištění. Absence této úvahy bude zpravidla znamenat nezákonnost rozhodnutí o zajištění.“

Vyloženou optikou zákonného a soudcovského práva hodnotil krajský soud napadené rozhodnutí žalované, jímž zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů podle citovaného ustanovení § 124a ZPC. V první řadě je třeba dát zcela za pravdu žalobci v tom, že žalovaná vůbec v napadeném rozhodnutí nezdůvodnila, proč stanovila dobu zajištění žalobce právě na 60 dnů, ani okamžik, od kdy se tato lhůta počítá (viz k tomu § 125 odst. 1 ZPC) a kdy skončí, jakkoliv z kontextu jednoznačně vyplývá, že osobní svoboda žalobce byla omezena dne 8. 6. 2018, což není mezi účastníky sporné. Formulace obsahující odkaz na dobu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí v tomto ohledu rozhodně nic neřeší a nepřidává tak této části výroku napadeného rozhodnutí na srozumitelnosti.

Krajský soud k tomu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), dle něhož musí být „řádně odůvodněny všechny části výroku správního rozhodnutí, tj. i jeho vedlejší ustanovení. Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil“

Žalovaná v napadeném rozhodnutí evidentně z těchto principů nevycházela, neboť stanovila dobu zajištění v délce 60 dnů, aniž by jakkoliv konkrétněji zdůvodnila, o jaké právní normy se přitom opírá a z jakých skutečností vychází. K délce zajištění se žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela opomněla vyjádřit. Napadené rozhodnutí proto nemůže obstát, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Žalovaná se tuto vadu snažila zhojit ve vyjádření k žalobě, kde již uvedla konkrétně, z jakého důvodu byla doba zajištění stanovena na 60 dnů. Dle vyjádření žalované bylo ve věci žalobce zahájeno dublinské řízení a včetně doby potřebné k zajištění vyhoštění činí uvedená doba 60 dnů. Žalovaná následně dodala, že z důvodu časové tísně dobu zajištění opomněla zdůvodnit. Časovou tísní přesto nelze ospravedlnit absenci jakýchkoliv úvah stran některé části výroku rozhodnutí, zejm. týkající-li se nedostatky výroku rozhodnutí (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79). Dle ustálené

judikatury Nejvyššího správního soudu vyjádření žalovaného (ať již jde o vyjádření k žalobě nebo i kasační stížnosti) není z povahy věci způsobilé nahradit odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Nedostatky správního rozhodnutí proto nelze zhojit až ve vyjádření k žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Je tomu tak proto, že zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze poměřovat toliko přes jeho odůvodnění a nikoliv prostřednictvím argumentace obsažené ve vyjádření k žalobě. V této části je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nehledě na to, že obsahově jsou i ex post uváděné důvody pro stanovení doby zajištění v této délce vnitřně rozporné, neboť pokud bude žalobce předán do příslušného státu EU, nedojde zároveň k realizaci správního vyhoštění, a naopak.

Ohledně druhého žalobního bodu krajský soud uvádí následující. V první řadě je třeba akcentovat důraz na to, aby podklady pro vydání napadeného rozhodnutí byly založeny ve správním spisu. Jelikož zajištění cizince je prostředkem ke snazšímu dosažení určitého cíle chráněného zákonem (v tomto případě vyhoštění žalobce), je třeba, aby vazba napadeného rozhodnutí na rozhodnutí o správním vyhoštění byla ve správním spisu dokumentována. V předmětné věci tomu tak však není, neboť ze správního spisu je sice zjevné, že se žalobcem bylo vedeno řízení o uložení správního vyhoštění, nicméně samotné rozhodnutí, které mělo být vydáno téhož dne jako napadené rozhodnutí pod č.j. CPR-17265-21/ČJ-2018-93120-SV, ve správním spisu ani v kopii založeno není. To krajský soud považuje za poměrně zásadní vadu, neboť rozhodnutí o uložení správního vyhoštění nepochybně ve smyslu citovaného ustanovení § 124a ZPC představuje hmotněprávní podmínku a zároveň v teleologické rovině i ratio napadeného rozhodnutí o zajištění cizince.

Další úvahy předešlé žalobcem ovšem krajský soud shledává rovněž oprávněnými. Žalovaná se dále žádným způsobem nevypořádala s podmínkami v § 124a ZPC a jakým konkrétním způsobem na situaci žalobce dopadají. Soud upozorňuje, že žalobce nejdříve podal žádost o mezinárodní ochranu a až následně bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Ust. § 124a ZPC však počítá s opačným postupem, tedy že je cizinci vydáno rozhodnutí o vyhoštění a ten si následně podá žádost o mezinárodní ochranu. Navíc je ze správního spisu (byť pouze nepřímo z důvodu absence dokumentů týkajících se komunikace s Ministerstvem vnitra, OAMP – oddělením dublinského střediska), že se žalobcem bylo zahájeno dublinské řízení za účelem předání do některého z členských států EU. Za této situace se jeví zcela nejasným a nepřezkoumatelným postupem, pokud žalovaná bez jakéhokoli zdůvodnění aplikovala na případ žalobce ustanovení § 124a ve spojení s § 124 odst. 1 písm. e) ZPC, a nikoliv institut zajištění za účelem předání do jiného členského státu EU podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) o státu příslušném k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu (tzv. nařízení Dublin III), který je na vnitrostátní úrovni upraven v § 129 ZPC. Krajský soud upozorňuje, že jednotlivé formy zajištění cizince nejsou libovolně zaměnitelné, v určitých ohledech se odlišují (zejm. stran délky doby zajištění a možnosti jeho prodloužení) a při případném souběhu důvodů pro zajištění je třeba srozumitelně a přezkoumatelně vyložit, proč bylo dané opatření zasahující osobní svobodu cizince aplikováno.

Poslední námitka žalobce směřovala co do nepřezkoumatelnosti posouzení otázky nemožnosti užití zvláštních opatření podle § 123b a 123c ZPC. Tato námitka není

důvodná. Všechny skutkové podstaty upravující zajišťování podle zákona o pobytu cizinců (srov. § 124, § 124b i § 129 tohoto zákona) výslovně počítají s tím, že omezit cizince na jeho svobodě lze pouze „na dobu nezbytně nutnou“ a tehdy, nepostačuje-li „uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 ZPC přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.

Jak správně dovodila žalovaná v napadeném rozhodnutí, žalobci zvláštní opatření dle ust. § 123b a § 123c ZPC nebylo možno racionálně vzato uložit, neboť jak uvedla žalovaná, žalobce nemá na území České republiky nikoho, u koho by mohl pobývat, čímž nemohl naplnit povinnost dle § 123b odst. 1 písm. a) ZPC, dle něhož zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Stejně tak žalovaná nemohla přistoupit k písm. b) citovaného ustanovení, který stanoví, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, neboť žalobce nedisponuje významnějšími finančními prostředky. Taktéž je zde velmi nepravděpodobné, s ohledem na dřívější chování žalobce z důvodu vážného nebezpečí útěku, že by se žalobce osobně hlásil policii v době policií stanovené, jak ukládá písm. c) téhož ustanovení. Dle názoru krajského soudu tak v tomto případě žalovaná přezkoumatelným způsobem (byť nikoliv podrobně) odůvodnila, z jakých důvodů nebylo možno užít zvláštních opatření v případě žalobce, a krajský soud se neztotožňuje ani s názorem žalobce, že svým příchodem na policii a podáním žádosti o mezinárodní ochranu projevil dostatečnou míru spolupráce s orgány veřejné moci, aby to postačovalo jako záruka, že nebude pokračovat ve svých předchozích pobytových strategiích založených na podání žádosti o mezinárodní ochranu a následném útěku či maření rozhodnutí o správním vyhoštění.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

Napadené rozhodnutí je však na základě prvních dvou odůvodněných žalobních námitek ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a v některých místech na hraně srozumitelnosti. S ohledem na vše uvedené nezbylo krajskému soudu než napadené rozhodnutí zrušit, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozhodnutí. Současně vyslovil, že se věc vrací k žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), přičemž právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Úspěšnému žalobci vznikly náklady na právním zastoupení advokátem na základě plné moci. Náhradu odměny za právní zastoupení krajský soud určil ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení

žalobce přísluší částka 6800 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH. Jelikož žádné jiné náklady žalobce neuplatnil a ani nevyplývají ze spisu, činí tato částka i celkovou sumu náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaná povinna nahradit žalobci k rukám jeho zástupce za podmínek stanovených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. července 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.